

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. Монтана, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на двадесет и шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милена Бранкова

Членове: Диана Кузманова
Костадин Живков

при участието на секретаря СИЛВИЯ Л. Г.А
в присъствието на прокурора К. Цв. В.
като разгледа докладваното от Милена Бранкова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231600600179 по описа за 2023 година

С Присъда на РС Лом, постановена на 27.04.2023 г. по НОХД № 86/22 г. ,
подсъдимият И. Г. П. от с. Я обл. М е признат за НЕВИНОВЕН в това, че на
24.07.2021 г. в с. Д обл. М противозаконно отнел чуждо МПС – л.а. „xxxx с
ДК № М ххх ВТ на стойност 2 200 лв., собственост на А Е А от с. Д Ц обл.
М , без негово съгласие и с намерение да го ползва, като е последвала повреда
на превозното средство на стойност 1 760 лв. и същото е оставено без надзор
в м. „xxxxx“ в землището на с. Я обл. М , поради което е и ОПРАВДАН по
обвинението за престъпление по чл. 346, ал. 2, т. 1 във вр. с ал. 1 от НК.

В срок срещу горната присъда е постъпил ПРОТЕСТ от Районна
прокуратура М – ТО Л В същия се поддържа, че присъдата е необоснована и
незаконосъобразна, тъй като съдът не е направил прецизен анализ на
събраните по делото доказателства и е стигнал до неправилния извод
подсъдимият да не е автор на деянието. Иска се отмяна на оправдателната
присъда и постановяване на нова – осъдителна по текста на обвинението.

На проведеното от въззивния съд разпоредително заседание от 06.06.2023

г. е прието, че въззивно съдебно следствие не се налага и на протеста е даден ход за разглеждане в открито съдебно заседание – за изслушване на страните по доводите в него.

В производството пред въззивната инстанция подсъдимият П. потвърждава обясненията си, че не той е карал процесния автомобил. Сочи, че поел вината на брат си, който в действителност управлявал колата, за да не бъде последният задържан и обвинен за престъплението.

Защитникът му моли да бъде потвърдена първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

Представителят на ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА МОНТАНА не поддържа протеста, но не го и оттегля. Изразява становище за правилност – обоснованост и законосъобразност на първоинстанционната присъда.

Във въззивното производство нови доказателства не са събирани.

Окръжният съд, след като прецени оплакванията в протеста във връзка със становищата страните и събраните доказателства и след като провери изцяло обжалваната присъда, намира следното:

Въззивният протест е допустим – подаден е в срок; от страна, която разплага с процесуалната възможност да инициира производството; съдържанието му отговаря на изискването на закона.

Разгледан по същество, протестът е неоснователна.

Съображенията на въззивната инстанция се свеждат до следното:

Първостепенният съд е провел производството по общия, предвиден в НПК, ред, при което е събрал в пълен обем всички относими към конкретното обвинение доказателства. В резултат на това е изяснил напълно фактическата обстановка по делото, като е приел, че на 23/24.07.2021 г. св. Ал. А се намирал в с. Д Ц обл. М когато получил обаждане от брат си Д , че водач на л.а. „xxx“ върти гуми из селото и кара срещу хората. Двамата потеглили с автомобилите си след въпросния „xxx да търсят обяснение за поведението на шофьора му. Карали след него по пътя от с. Д Ц , през с. Д в посока с. Я Въпросният л.а. „xxxx“ бил управляван от св. Н П. от с. Я , който тази нощ посетил своя приятелка в с. Д Ц и се прибирал към своето село. Забелязвайки, че от с. Д Ц го следват плътно други два автомобила, св. Н П. се обадил по телефона на братята си за помощ. В края на с. Д колата на св.

Ал. А била пресрещната от л.а. „xxxx“, управлявана от братя на подсъдимия В П.. С него били и другите братя – С и И. П.и. Всички слезли от автомобилите си и между братята П.и и св. Ал. А и неговия брат станало сбиване. С автомобила си братът на св. А се оттеглил в съседна улица, а св. А. А тръгнал след него да се спасява, като зарязал колата си л.а „xxxx“ с ДК № М xxxx ВТ на шосето. Двамата братя П.и – С и И. се качили в чуждата кола и потеглили с нея към с. Я . В района на м. xxxx в землищата на горното село двамата катастрофирали. Колата се обърнала, те напуснали мястото на произшествието, зарязвайки автомобила и се прибрала по домовете си. Виждайки как отнемат автомобила му, св. А. А се обадил на тел. 112 и сигналът бил предаден на служителя на РПУ Лом св. И. П . След като изслушал пострадалия, св. П се обадил на св. Н П., знаейки за разнообразната престъпна дейност на братята П.и и от него научил, че въпросният лек автомобил е изоставен в м. „xxx“, където същата нощ бил открит и върнат на собственика. Приетата по делото оценителна експертаза определила цената на автомобила на сума от 2 200 лв., а стойността на нанесените по него повреди – на сума от 1 760 лв.

При така приетото от фактическа страна, съдът постановил оправдателна присъда, като отчел, че авторството на деянието на подсъдимия И. П. не е доказано. За да стигне до този извод, съдът посочил, че няма преки доказателства именно този брат П. да е подкарал автомобила на св А , при което да е катастрофирал и да е увредил колата, изоставяйки я без постоянен надзор в покрайнините на селото. Анализирал свидетелските показания, от които се установява, че братята П.и неколkokратно са променяли обясненията си за случилото се, като веднъж твърждали ,че И. е карал чуждия автомобил, после, че това е сторил неговия брат С Самият пострадал – св. А бил непоследователен в показанията си като сочел, че не познава подсъдимия, но именно той подкарал изоставената му на шосето кола. Съдът счел, че при тези разнородни показания на свидетелите, установената от свидетелите – служители на РПУ разнообразна криминална дейност на братята П.и, самопризнанията на подсъдимия от досъдебното производство не са достатъчни да се обоснове категоричен и несъмнен извод, че именно той е автор на процесното престъпление. Поради горното, постановил и оправдателната си присъда.

При проверка на горната Присъда по повод въззивния протест, а и при

служебната проверка по реда на чл. 314 от НПК, въззивният съд не констатира законови основания за нейната отмяна или изменение.

Районният съд е провел едно продължително съдебно следствие, в рамките на което е събрал възможните относими и допустими доказателства, посредством които напълно е изяснил фактите. И въззивният съд възприема фактическата обстановка такава, каквато е отразена в първоинстанционната присъда, без необходимост да я повтаря и в настоящето решение. При това не е допуснал съществени процесуални нарушения във връзка със събирането на тези доказателства. Не е допуснал такива и при обсъждането им. Твърдението във въззивния протест за необоснованост на първоинстанционната присъда е неоснователно. Всъщност – спорът по делото е кой е карал / кой е отнел/ процесния л.а. „xxx“, кой е причинил щетите по него и кой го е изоставил без надзор в безлюдна местност. Конкретно установената по делото фактическа обстановка сочи, че автор на всички тези действия, установяващи елементи от фактически състав на престъплението по чл. 346, ал. 2, т. 1 във вр. с ал. 1 от НК е едно и също лице. Не се установява по несъмнен и категоричен начин, че именно подс. И. П. е това лице. И това е така, тъй като събраните по делото доказателства относно авторството на деянието сочат на следното: на досъдебното производство свидетелите В и С П.и са посочили в показанията си, че подс. И. е подкарал колата на св. А , катастрофирал е с нея и я е изоставил в полето без надзор. В съдебно заседание тези свидетели са се възползвали от възможността да откажат да свидетелстват поради близките си родствени връзки с подсъдимия / негови братя/. Разпитан след привличането му в качеството на обвиняем, подс. И. П. е признал, че той е отнел и подкарал автомобила. Съдът не е разполагал с възможността да приобщи тези му показания при условията на чл. 279, ал. 1, т. 3 от НПК, въпреки противоречивите обяснения на подсъдимия в хода на съдебното следствие / че не той, а брат му С е отнел чуждия автомобил/, тъй като обвиняемият И. П. не е бил разпитван пред съдия на досъдебното производство. Св. И. – служител на РПУ Лом, работил по случая с установяването на процесния автомобил и връщането му на собственика, безпротиворечиво сочи и при двата си разпита в хода на съдебното следствие, че пред него, още същата нощ веднага след деянието братята П.и са посочили, че св. С П. е управлявал чуждия автомобил; че впоследствие, след разпитите от разследващия полицай, разбрал да са променили показанията си и да са

посочили подс. И. П. за водач; че го търсили за помощ впоследствие като признали да са излъгали разследващия орган и че действително св. С е автор на деянието и че в крайна сметка са се отказали и от това си последно твърдение и до нови разпити от разследващия не се е стигнало. Показанията на св. И. П в частта относно различните самопризнания на братята П.и, не могат да се ползват като годно доказателствено средство по делото относно авторството на деянието. Това е така, тъй като към онзи момент И. и С П.и, за които е безспорно да са били в процесния автомобил, са били потенциално заподозряни в извършване на престъплението и направените от тях различни самопризнания не са били дадени в присъствието на адвокат, който да охранява интересите им при въпросните „беседи“ с полиция-свидетел. Но в останалата част, показанията на св. П представляват годно доказателство и установяват по несъмнен начин, че автомобилът на св. А е отнет противозаконно, ползван е като му е причинена сериозна щета и е бил изоставен без надзор в покрайнините на селото. В показанията си пред разследващия орган пострадалият св. А. А не е посочил кое конкретно е лицето, отнело автомобила му след свадата и боя на шосето. В съдебно заседание обаче сочи, че това е именно подс. И. П.. Първостепенният съд не е използвал възможностите на чл. 281 от НПК да направи опит да приобщи противоречащите показания на този свидетел от досъдебното производство, но този му пропуск няма съществен характер в конкретния случай. И това е така, тъй като единствено този свидетел сочи и то едва пред съда, че именно подсъдимият е отнел автомобила му. Показанията му са колебливи, несигурни и неподкрепени от останалия доказателствен материал по делото. Освен това, този свидетел е и заинтересован от изхода на делото, макар и да не е конституиран като страна по него, особено след станалия по-рано през нощта побой, при който твърди да е удрял от някой от братята П.и. На досъдебното производство не е било извършено своевременно разпознаване на автора на престъплението от пострадалия и/или от брата на последния. Дори свидетел-очевидец, какъвто е бил брата на пострадалия А не е бил издирен и разпитан по делото.

При този изключителен недостиг на доказателства, които да установят по несъмнен и категоричен начин, че именно подсъдимият е извършил процесното престъпление, първостепенният съд не само акуратно е анализирал доказателствата и е достигнал до обоснован извод относно

неустановено авторство на деянието, но и законосъобразно е приложил закона, като е оправдал подсъдимия, позовавайки се на текста на чл. 304, пр. 3 от НПК.

По изложените съображения и на основание чл. 338 от НПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъдата на Районен съд Лом, постановена на 27.04.2023 г. по НОХД № 86/22 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____